

[Aksel Larsen.]

demokratiske Presses fuldkommen rasende Kampagne imod, at man i Sovjetunionen i Overensstemmelse med Befolkningen traf Foranstaltninger til at sikre, at intet Erhvervsomraade og intet Landomraade kom til at mangle fornøden Arbejdskraft. Da man i Sovjetunionen paa demokratisk Vis i Henhold til Statsforfatningen og i Overensstemmelse med Befolkningen der traf Foranstaltninger i den Retning, saa kørte den socialdemokratiske Presse i Danmark frem med en rasende Kampagne, idet den sagde: Dette er den mest beskidte Form for Tvangsarbejde og Deportation, som tænkes kan, og derfor bør alle danske Arbejdere hade og forfølge de danske Kommuniste. Nu ønsker man i dette Forslags § 8 gennemført noget, der i høj Grad ligner det, men som ganske vist har Chancer for at komme til at virke langt mere vilkaarligt. Hvis man erindrer sig den Kampagne, den socialdemokratiske Presse dengang førte, kunde man blive overrasket over, at man nu fra det Hold foreslaar noget saadant. Vi fra vor Side bliver ikke overraskede, vi bliver overhovedet ikke overraskede over noget fra den Side mere, for vi har opdaget, at der findes ingen Hemninger af nogen Art, naar det drejer sig om at sluge Kameler, svigte tidligere Standpunkter, forraade Programpunkter o. s. v.

§ 10 i Forslaget betyder rent principielt, at Overenskomsterne mellem Fagforeningerne og Arbejdsgiverorganisationerne sættes ud af Kraft. Ganske vist drejer det sig her kun om et beskedent Omraade, men i Princippet er det det, der sker her, og Følgerne vil snart vise sig paa andre Omraader. Man siger, at Arbejdsfordelingsnævnet kan bestemme, at Udbetaling af specielle Tillæg begrænses eller skal bortfalde, og at det ligeledes kan træffe Bestemmelse om, at Akkordtillæg skal bortfalde, hvis en Arbejdsfordeling medfører, at der i en Akkord sættes flere Arbejdere ind end overenskomstmæssigt eller coutumemæssigt bestemt.

Det er altsaa et Forslag, der ligesom andre af de Lovforslag, der skal behandles i Dag og i Morgen — for at vi bliver færdige i Dag, tvivler jeg om efter den Debat, der hidtil har været —, gør Attentat paa Fagbevægelsens mest fundamentale Principper, paa selve Fagbevægelsens Eksistens. Det harmonerer kun alt for godt dermed, at man samtidig i dette Forslag gør et Attentat paa Arbejdsløshedskasserne, der jo paa mange Omraader har fælles Administration med Fagforeningerne.

Man gør det ved Bestemmelserne i § 12.

Man vil ikke nøjes med Arbejdsløshedskasserne til Trods for, at jeg ikke er i Tvivl om, at Arbejdsløshedskasserne kunde løse den Opgave, der ligger her. Man vil oprette Arbejdsfordelingskasser, og man vil under Arbejdsdirektoratet, direkte under Staten, oprette en fælles Arbejdsfordelingskasse. Hvad Meningen er hermed, har vi allerede faaet at vide af det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen. Han havde nemlig det Ønske under Udvalgsbehandlingen at faa slettet Stk. 1 i § 12, saaledes at Arbejdsfordelingskasserne, selv om de muligvis skulde oprettes for hvert Fag — det staaer mig ikke klart, hvad han ønskede i den Henseende —, i hvert Fald ikke skulde oprettes i Tilknytning til de enkelte anerkendte Arbejdsløshedskasser. Venstres Hensigt er ganske klar. Man ønsker oprettet noget, der kan optræde som en Konkurrent til Arbejdsløshedskasserne, efterhaanden fratage dem deres Funktion og gøre dem mere eller mindre overflødige, og man ønsker dette, fordi man ved, at man ad denne Vej kan ramme Fagforeningerne. Regeringen har ved den Formulering, § 12 har faaet — om Forladelse, ikke Regeringen, jeg mener den socialdemokratiske Halvdel af Regeringen —, allerede givet Venstre, ikke en Lillefinger, men hele den ene Haand, og det skulde saamænd ikke forbavse mig, om man efter derom fremsat Anmodning giver Venstre begge Hænder.

Alene disse Attentater paa Fagforeningerne, paa Overenskomstprincipperne og paa Arbejdsløshedskasserne gør det principielt nødvendigt for os at modsætte os Lovforslaget. Vi er imidlertid ogsaa nødt til at modsætte os Forslaget af den Grund, jeg allerede har nævnt, at det tilsigter at fordele og udjævne Fattigdom mellem de fattige, medens det ikke antaster de rige, og at det lægger Byrderne ved de Udgifter i Penge, det medfører, paa de fattige. Jeg tænker paa Bidraget til Arbejdsløshedsfonden, som via Arbejdsfordelingskasserne skal stille Penge til Raadighed som Godtgørelse til dem, som bliver arbejdsfordelte — forfordelte vilde vel i Grunden være mere rigtigt, og jeg henstiller til Udvalget at overveje, om ikke en saadan Ændring skulde indføres.

Man lægger nu paa alle Lønmodtagere en ekstra Skat, der varierer fra 18 Kr. til 192 Kr. Det er kun Lønmodtagere, der skal betale. Det er ikke alene Købmænd og selvstændige Skræddere, Gaardmænd og Husmænd o. s. v., der er undtaget, det er ogsaa Fabrikante, Godsejere, Rente-kapitalister o. s. v. Denne Skat rammer